

Cena žoldu

Unavený vraník se sklopenou hlavou se bezcílně potuluje spáleništěm lesa. Na hřbetě jej tíží břemeno v podobě zamračeného muže. Pod kopyty zvířete se zuhelnatělá vegetace mění v beztvary popel. Zvířata, která nestihla před živlem utéct, zde nyní leží a odporný zápach linoucí se z jejich sežehnutých těl dusivě dráždí v nose. Pokřivené pahýly zbytků stromů se za doprovodu proužků dýmu tyčí k nebi, jako by spílali samotným bohům za to, že je nechali takto zemřít. Celou oblohu halí těžký hustý opar, jako by to byla duše lesa, která právě opustila své fyzické tělo a vydává se na cestu do záhrobí. Paprsky slunečního svitu se přes opar nemají šanci probít a tak je ze zářícího kruhu na obloze jen nezřetelný flek dávající tušit jinak pěkný a slunečný den. Vzduch se až na četné proužky dýmu ze spáleniště vůbec nehýbe. Zápach a dusno jsou demoralizující i pro obyčejnou chůzi a celkový pohled na zpustošenou krajinu v šedočerných barvách působí pochmurně. Jediný zvuk, který ruší absolutní ticho je cinkot jezdcovy zbroje a líně dopadající kopyta jeho koně.

Jezdec na koni se i přes dusno a vedro neobtěžuje sundat ani potlučenou helmici ani těžkou kroužkovou halenu, která je potrhaná a prorostlá minimálně z poloviny rezavými fleky. Tvář jezdce nevypadá o moc líp. Několikadenní strniště již místy zdobí šedivý chloupek a vrásky a jizvy jsou důkazem divokého života. Zpoza pravého ramene vyčnívá jezdcí jílec starého používaného meče, o který nebylo moc dobře staráno, zuby na čepeli a nesetřená zaschlá krev jsou toho němým důkazem. Sklopená hlava a unavené oči prozrazují dlouhotrvající hluboké zamyšlení, boj odehrávající se ve vlastní mysli.

PROČ? To je ta správná otázka? Nebo KDY? KDE? JAK? Existuje vůbec nějaká *správná* otázka? Asi ano, když existují jednoduché odpovědi, jako je smrt. Bylo nám tak dobře, bavili jsme se... Můžu za to snad já? Léta vraždění, plenění, šoustání, chlastu, co protéklo. Dělali jsme dobrou věc. Snad. Pomáhali jsme lidem. A byli jsme fakt dobří. Každý potřebuje někdy pomoc. A proto jsme tu byli my, žoldáci. Co to je za život, když máte přátele jen proto, aby umírali. Dennodenně vedle mě někdo umíral, někdo z mých přátel. Večer si s ním připijíš a vyřváváš sprosté odrhovačky a ráno tě ztropí jeho teplá krev a hned na to šlapeš ve vnitřnostech dalšího. Tak co... Však později naverbujeme dalšího muže schopného držet meč. Naverbujeme další *meč*. Krvavé pěsti, tak jsme si říkali. Motivační název pro žoldáky je důležitý stejně jako pro děvku roztáhnuté nohy. Ten název jsem vymyslel já. Já

založil i celou tuhle naši skupinu, do které jsem později nabíral víc a víc lidí, další a další měšcové vojáky. A další a další umírali. Odměny byly vysoké, pouštěli jsme se do zakázek, které nikdo jiný nechtěl. Nabízeli jsme svou krev za zlato. A taky jsme dostávali obojího v obrovské míře.

Jak to vůbec všechno začalo? Je to tím, že jsem se již jako mladík nechal neverbovat ke skupince žoldněřů? Lákaly mě peníze, dálky, dobrodružství. Dostalo se mi špičkového výcviku a zkušeností. U všech d'áblů, kolik krve protéklo mýma rukama... Byl jsem setsakra dobrý. Nebo už to byla záliba? Lačnost po krvi, po zabíjení jako takovém? Peníze jako záminka, lež, zástěrka pro mou krvelačnost. Kdo tohle může posoudit? Nikdo. V tom případě bude pravda to, čemu sám uvěřím. A čemu chci věřit?

„Za stromy! Kurva, zalezte za ty zasraný stromy! Ti zkurvysyni po nás střílí...“ ozvalo se z Rotharova hrdla.

Šípy svištěly kolem a zabodávaly se do okolních stromů a štítů překvapených válečníků. Koně zděšeně ržáli a vzpínali se. Seskočil jsem ze svého vraníka do vlhkého lesního podrostu. Šíp se mi svezl po helmici a dopadl o kus dál do křoví. Nedbal jsem toho, přitiskl se zády k nejbližšímu stromu, tasil meč a na tváři se mi rozhostil potěšený výraz.

„Tak jo, vy zmetci, trochu se pobavíme...“ procedil jsem skrze zuby a užíval si pocit ze stoupajícího adrenalinu. Sotva za dva údery srdce jsem už kličkoval mezi stromy směrem k nepříteli. Těžkými botami jsem drtil vegetaci a drobné živočichy. Pohled nalevo – Elbren (vášnivý hazardní hráč a přeborník v kartách) dostal šíp do stehna a padl na koleno, v momentě jej druhý přesně mířený zbavil života, když projel jeho helmicí skrz naskrz. Pohled napravo – Wherford (co ten dokázal vypít vína na posezení) byl doslova přišpendlen k mohutnému kmenu rozložitého dubu. Trčelo z něj minimálně osm šípů zabodnutých až po opeření do jeho těla, hlava spočinula na hrudi a z úst vytékala krev.

Takovou spoušť mohou způsobit jen speciálně kované průrazné šípy v kombinaci s reflexními luky. Příkrčil jsem se a ještě zrychlil. Za okamžik jsem měl na dohled prvního ze střelců. Nevšiml si mě, zaměřoval někoho u našich koní. Neváhal jsem. Tři skoky a než se otočil, jeho hlava dopadla pod mé nohy. Sprška krve z jeho krku ze mě udělala děsivé monstrum. Musel jsem si protřít oči, abych aspoň něco viděl. Po levici jsem zahlídl Rothara (z nás největší svůdník žen), šíp v jeho levém rameni jej sice zbavil štítu, ale jeho bojovnosti vůbec neubral, možná právě naopak. Pod jeho čepelí padaly končetiny, jako by se zbavoval

suchých větví. Vyběhl jsem dál. Hnědovlasému šermíři pod mou čepelí praskl dřevěný štít, druhý náprah měl za následek otřes jeho pravačky, kde držel meč, třetí náprah... Opět proud krve, čepel prorazila klíční kost a pronikla až do půli jeho těla. Přišlápl jsem si jeho trup na zemi nohou a prudce svou zbraň vytrhl. Rána do zad mě ochromila. Pálení řezné rány. Čísi meč prorazil mou zbroj a dostal se mi až do masa. Přikrčen jsem se ohnal po útočnickových nohách. Uskočil a praštil mě jílcem do helmy. Ta mi spadla a v očích se mi zatmělo. Naštěstí rána nedopadla úplně podle útočnickových představ. Temnota v očích se mi proměnila v rudý hněv. Zařval jsem a vrhl se na nepřítele celou svou vahou. Porazil jsem s ním malý stromek, ten se zlomil a při dopadu jej probodl. S úst se mu za bublavého zvuku vyřinula krev. To mě neuspokojilo, tímhle jsem přišel o své právo pomsty. Ještě jsem do něj dvakrát z kleku bodl. Rozhlédl jsem se po okolí, všude plno krve, vnitřností a končetin. Játka. Padali jak nepřátelé, tak mí druzi. Rozběhl jsem se do víru boje.

A teď tohle... Jak jsem to vůbec mohl provést? Ano, vrchol mé kariéry... Co to bylo za nápad? A proč jsem se proti němu nebránil? Kde zmizela čest? Nějaký kodex nebo prostě jen obyčejná důvěra. Některé z těch kluků jsem znal od založení Krvavých pěstí... Možná jsem chtěl, ať nedopadnou jako já. Cítil jsem se povinen to ukončit, když jsem s tím začal. Nešlo prostě říct, že chci skončit? Ne, „spolu až do smrti“ to jsme si slibovali. A já je teď všechny zabil. A spálil naši nynější základnu... Jediné možné řešení. Jsem zrůda?

Slezl jsem z koně a tasil svůj meč.

„Promiň, Ravene,“ promluvil jsem na svého koně, „když všichni, tak všichni...“ položil na něj dlaň a druhou rukou namířil hrot meče proti jeho srdci. Prudký bod. Raven se vztyčil na zadní a vytrhl mi meč ze sevření. Ve chvíli se skácel na zem a vytékala z něj životadárná tekutina. Pomalu dodýchal. Plynule jsem z něj vytáhl zbraň a namířil ji proti sobě.

„...když...všichni...tak VŠICHNI!“

Hodně blbá představa... Přece bych nezabil svého koně, svého Ravena! Poplácálem ho po šíji a pohládl si hřívu. Pozvedl hlavu a podíval se na mě. Usmál jsem se. Mé ostruhy se mu zabořily do slabin a Raven se dal do mírného klusu. Já se podíval na zpustošenou krajinu před sebe.

Tak jsem trochu odlišný no... Ale zřůda? Jen mám jiné priority.
Ještě mám světu co říct...